

prism

คดีฆาตกรรมเพลงเล่นลูกบอลปีศาจ

悪魔の手毬唄

โยโคมิโซะ เซชิ

เขียน

ขนาด ศีตสาร

แปล

“ส่วนใหญ่ก็อ่านหนังสือนะค่ะ เธอชอบอ่านหนังสือมากเลย”

-โยโคมิโซะ เซชิ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

กลับมาอีกครั้งกับนิยายชุดคินดะอิจิ ยอดนักสืบ ในตอนที่ม่ชื่อว่า คดีฆาตกรรมเพลงเล่นลูกบอลปีศาจ ซึ่งเป็นตอนที่โด่งดังและมีนักอ่านถามหา มากที่สุดตอนหนึ่ง คาดว่าทุกคนคงคุ้นเคยกับการละเล่นพื้นบ้านของไทย ที่มีเพลงประกอบ เช่น วีรชีวีสาร หรือมอญซ่อนผ้า แต่ทราบไหมว่า ในวัฒนธรรมญี่ปุ่นเองก็มีบทเพลงท้องถิ่นเพื่อประกอบการละเล่นเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น เพลงเล่นลูกบอลที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มนี้ ซึ่งนอกจาก จะเป็นบทเพลงที่แทบถูกลบเลือนไปจากความทรงจำของคนในหมู่บ้านแล้ว ยังเป็นส่วนสำคัญของเรื่องราวน่าสะพรึงที่ทุกคนกำลังจะได้สัมผัสด้วย

คินดะอิจิ โคสุเกะ ได้เดินทางมาพักผ่อนยังหมู่บ้านโอนิโคเบะ หมู่บ้านในชนบทอันห่างไกลที่ล้อมรอบด้วยภูเขา ตามคำแนะนำของสารวัตร อิโซคาว่า โดยหาว่าไม่ว่าการมาเยือนในครั้งนี้จะทำให้เขาได้เข้าไปพัวพัน กับคดีฆาตกรรมสุดพิสดารที่เชื่อมโยงถึงโศกนาฏกรรมอันซับซ้อนในอดีต และนี่คือเรื่องราวสุดเข้มข้นเกินคาดเดาตามสไตล์การเขียนของโยโกมิโอะ เซชิ

prism

คำนำผู้แปล

ถ้าพูดถึงนักเขียนนิยายสืบสวนที่เก่งกาจในการนำต้นทุนทางวัฒนธรรมมาใช้สร้างสรรค์ผลงาน

ต้องยอมรับว่า โยโคมิโซะ เซชิ นับเป็นมือวางอันดับต้นๆ ของวงการ *คดีฆาตกรรมเพลงเล่นลูกบอลปีศาจ* คือหนึ่งในผลงานที่แสดงให้เห็นชัดเจนว่า เขาเชี่ยวชาญเพียงใดในการหยิบจับต้นทุนทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นตำนาน นิทาน หรือเพลงพื้นบ้าน มาเรียงร้อยเข้ากับโครงสร้างของนิยายสืบสวนได้อย่างแนบเนียนและมีเสน่ห์

โยโคมิโซะ เซชิ เกิดที่จังหวัดเฮียวโงะในภูมิภาคคันไซ แต่ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาได้อพยพหนีภัยไปอยู่ที่จังหวัดโอคายามะ สถานที่แห่งนี้มีอิทธิพลต่องานเขียนของเขาหลายเรื่อง จนบรรดาผลงานเหล่านั้น บางครั้งก็เรียกกันว่า “โอคายามะ โมโนะ” (ผลงานกลุ่มโอคายามะ)

เมื่อพูดถึงโอคายามะ คงไม่พูดถึง “ยักษ์” ไม่ได้ เพราะโอคายามะรู้จักกันดีในฐานะถิ่นกำเนิดของนิทานชื่อดังอย่าง “โมโมทาโร่” หรือเด็กชายที่เกิดจากลูกท้อผู้ออกเดินทางไปปราบยักษ์ที่เกาะโอนิงาชิมะพร้อมกับสุนัขลิง และไก่ฟ้า ว่ากันว่าโมโมทาโร่สร้างขึ้นจากตำนานของเจ้าชายคิบุซึอิโกะ ผู้ได้รับบัญชาให้ไปปราบยักษ์อุระ (หรืออนนะ) ผู้สร้างปราสาทพำนักรอคอยอยู่บนยอดซึ่งต่อมาเรียกกันว่า “ปราสาทคิโนะโจ” (ปราสาทยักษ์) ในแคว้นคิบุ (จังหวัดโอคายามะในปัจจุบัน)

หลังจากถูกเจ้าชายปราบ มีการนำหัวของยักษ์อุระไปฝังดิน แต่ยักษ์ก็ยังไม่สิ้นฤทธิ์ กลับร้องโหยหวนส่งเสียงดังไปทั่วบริเวณต่อมาอีกนานหลายปี

การที่โยโคมิโซะตั้งชื่อหมู่บ้านในนิยายเรื่องนี้อย่างชวนสะดุ้งว่า โอนิโคะเบะ หรือหมู่บ้าน “หัวของยักษ์” ไม่น่าใช่เรื่องบังเอิญ ตรงกันข้าม เขาน่าจะตั้งใจสอดแทรกตำนาน “ปราสาทยักษ์” ของโอคายามะลงในเรื่องอย่างไม่ต้องสงสัย

นอกจากนี้ เพลงประกอบการละเล่นของเด็กอย่างเพลงเล่นลูกบอล (ทะมะริอุตะ) ก็นับเป็นต้นตุนทางวัฒนธรรมที่ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นบทพยากรณ์แห่งกลางร้าย ที่ทิ้งร่องรอยไว้ในทุกฉากของการฆาตกรรม

การนำเพลงเด็กหรือบทกลอนกล่อมเด็ก (Mother Goose) มาเป็นเบาะแสในคดีฆาตกรรม เป็นหนึ่งในแนวทางการแตงนินยายสืบสวนสอบสวนที่รู้จักกันดี นักเขียนชาวตะวันตกหลายคนนิยมใช้กลวิธีนี้ เช่น แวน ไดน์ ใช้ในเรื่อง *The Bishop Murder Case* ส่วนอากาธา คริสตี้ ก็ใช้เพลงเด็ก “Ten Little Indians” ในเรื่อง *And Then There Were None* และใช้เพลงกล่อมเด็ก “Sing a Song of Sixpence” เป็นแรงบันดาลใจในการแตงเรื่องสั้นชื่อเดียวกับเพลงว่า *Sing a Song of Sixpence* และยังใช้ในนิยายเรื่อง *A Pocket Full of Rye* ด้วย

ในญี่ปุ่น การฆาตกรรมโดยใช้บทเพลงเป็นเบาะแส เป็นหนึ่งในกลวิธีการประพันธ์แบบอุปมาอุปไมย (มิตะเตะะ) หากใครเป็นแฟนพันธุ์แท้ของโยโคมิโสะ เซชิ ก็น่าจะจำได้ว่า เขาเคยใช้บทกวีไฮกุในการทำนายรูปแบบการฆาตกรรมในเรื่อง *คดีฆาตกรรมบนเกาะโกะกุมง*

และในเรื่องนี้ เพลงเล่นลูกบอลก็ได้รับเกียรติให้มีบทบาทในการบอกเงื่อนงำของฆาตกรอีกครั้ง แต่ในฐานะผู้แปล ดิฉันไม่ได้เฟลิดเฟลินไปกับการไขปริศนามากนัก เพราะว่ามันตรง เนื้อเพลงก็แทบไม่ได้ช่วยอะไร (ใช้ค่ะ ผู้แปลไม่ได้รับอภิสิทธิ์ใดๆ ที่จะได้รู้ตัวคนร้ายเร็วไปกว่าผู้อ่าน มารู้ก็เมื่อแปลจบเช่นกัน) แต่กลับสนุกไปกับการตามรอยเงาของยักษ์ในตำนานมากกว่า แล้วก็ให้รู้สึกไปเองว่า หัวของยักษ์อุระนั้นแท้ที่จริงแล้วไม่เคยหยุดร้องโหยหวน มันยังคงกระซิบกระซาบวนเวียนอยู่ในตำนาน รอให้ใครบางคน...เช่นโยโคมิโสะ เซชิ มาปลุกให้ฟื้นคืนชีพกลับมาโลดแล่นบนโลกใบนี้อีกครั้ง

บางที สิ่งที่น่ากลัวที่สุดในเรื่องนี้ อาจไม่ใช่ฆาตกร...แต่คือ “ยักษ์” ที่ปราบเท่าไรก็ไม่สิ้นซากก็เป็นได้

ကလေးဂျာနယ်

อารัมภบท

เพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะ

ในบรรดาเอกสารที่เพื่อนของข้าพเจ้าจัดทำ มีเล่มหนึ่งชื่อคติชน ซึ่งเป็นวารสารระบบสมาชิกที่ตีพิมพ์จำนวนไม่มากนัก แม้จะมีขนาดเล็กแค่ประมาณเอห้า และมีจำนวนหน้าเพียง 64 หน้าเท่านั้น แต่เมื่อลองอ่านดูก็จะพบว่าน่าสนใจไม่น้อย

ภายในเล่มได้รวบรวมขนบธรรมเนียมแปลกๆ รวมถึงตำนานและนิทานต่างๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่ในทุกหนแห่งของประเทศญี่ปุ่น ตามหัวข้อว่า “ท้องถิ่นกับขนบธรรมเนียมพื้นบ้าน” มีแค่บางคนที่เขียนนิตยสารอยู่นั้น นอกนั้นก็ส่วนใหญ่แล้วเป็นคนไม่มีชื่อเสียง ซึ่งน่าจะเป็นผู้อ่านที่เขียนเรื่องมาลงเอง

เพราะเหตุนี้ ถึงแม้สำนวนจะอ่อนหัด แต่เนื้อหากลับเต็มไปด้วยเสน่ห์แปลกใหม่ น่าดึงดูด อันเนื่องมาจากความประหลาดและน่าสนใจของข้อเท็จจริง ทั้งยังให้ความรู้แก่ข้าพเจ้าไม่น้อย

ข้าพเจ้าเก็บวารสารดังกล่าวมารวบรวมเล่ม และเพลิดเพลินกับการหยิบออกมาพลิกดูโน่นนี่ไปเรื่อย ๆ ในยามว่างหรือเวลาเบิ่หน่าย แต่เมื่อไม่นานมานี้ข้าพเจ้าได้ค้นพบบทความที่น่าสนใจมากซึ่งเมื่อก่อนเคยมองข้ามไป

มันคือบทความที่ลงในวารสารฉบับเดือนกันยายน ค.ศ. 1953 ชื่อ “เพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะ” เป็นการค้นคว้าที่น่าสนใจเกี่ยวกับความเป็นมาของเพลงเล่นลูกบอล ซึ่งปัจจุบันแทบจะถูกลบเลือนไปจาก

ความทรงจำของผู้คนในท้องถิ่นดังกล่าวแล้ว ผู้เขียนใช้ชื่อว่าทาตาระ โฮอัน เพียงแค่ข้อมูลจากการสารเล่มนี้นี้คงไม่สามารถรู้ได้ว่าเขาชื่อใคร แต่คาดว่าน่าจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งที่สูงบความมาตีพิมพ์

เนื่องจากเพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะเป็นส่วนสำคัญยิ่งของเรื่องราวน่าสะพรึงกลัวที่ข้าพเจ้าได้รับอนุญาตจากคินตะอิจิ โคะสุเกะให้นำมาถ่ายทอดให้ทราบกัน ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตนำมาลงไว้ ณ ที่นี้อีกครั้งหนึ่ง เพราะรู้สึกโชคดียิ่งที่ได้ค้นพบบทความของคุณทาตาระ โฮอัน ขณะเดียวกันก็คิดว่าคงไม่ใช่เรื่องไร้ความหมายที่จะให้ท่านผู้อ่านรับรู้ไว้ก่อน โดยข้าพเจ้าได้เสริมความเห็นส่วนตัวลงในการศึกษาค้นคว้าของคุณโฮอันด้วยเล็กน้อย

อนึ่ง ที่จริงแล้วชื่อของหมู่บ้านควรอ่านว่าโอนิโคเบะ แต่ดูเหมือนว่าส่วนใหญ่คนจะเรียกเพี้ยนเป็นโอนิโคเบะ

เพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะ

ในส่วนหลังบ้านของฉัน

มีนกกระจอกเกาะอยู่สามตัว

นกกระจอกตัวที่หนึ่งแล้วว่า

ท่านเจ้าเมืองของบ้านเกิดข้า

ชอบล่าสัตว์ ชอบกินเหล้า ชอบผู้หญิง

แต่ที่ชอบกว่าสิ่งอื่นใดคือผู้หญิง

ลูกสาวบ้านเครื่องตวงหน้าตาสะสวย

เป็นที่หมายปองของเหล่าชายหนุ่ม

เสียแต่กินเหล้าจู้ ตางด้วยมะซุตี๋มด้วยกรวย

เมาหัวราน้ำทั้งวันทั้งคืน

ถึงกระนั้นก็ยังบ่นว่าไม่พอ

เลยถูกส่งตัวกลับไป ส่งตัวกลับไป

ในสวนหลังบ้านของฉัน
 มีนกกะจอกเกาะอยู่สามตัว
 นกกะจอกตัวที่สองแล้วว่า
 ท่านเจ้าเมืองของบ้านเกิดข้า
 ชอบล้าสัตว์ ชอบกินเหล้า ชอบผู้หญิง
 แต่ที่ชอบกว่าสิ่งอื่นใดคือผู้หญิง
 ลูกสาวบ้านเครื่องซังหน้าตาสะสวย
 เป็นที่หมายปองของเหล่าชายหนุ่ม
 เสียแต่ซังก ชอบเอาเบี้ยใหญ่เบี้ยน้อยขึ้นซัง
 นั่งนับเงินทั้งวันทั้งคืน
 จนไม่เป็นอันกินอันนอน
 เลยถูกส่งตัวกลับไป ส่งตัวกลับไป

ในสวนหลังบ้านของฉัน
 มีนกกะจอกเกาะอยู่สามตัว
 นกกะจอกตัวที่สามแล้วว่า
 ท่านเจ้าเมืองของบ้านเกิดข้า
 ชอบล้าสัตว์ ชอบกินเหล้า ชอบผู้หญิง
 แต่ที่ชอบกว่าสิ่งอื่นใดคือผู้หญิง
 ลูกสาวบ้านแม่กุญแจหน้าตาสะสวย
 เป็นที่หมายปองของเหล่าชายหนุ่ม
 เสียแต่ยังไร้เดียงสา ไม่เคยผ่านมือชาย
 แม่กุญแจของสาวน้อยรูปร่างไป
 ลูกกุญแจไขไม่ได้
 เลยถูกส่งตัวกลับไป ส่งตัวกลับไป

ฉันให้เธอขี่มหนึ่งคั่งแล้วนะ¹

ดูเหมือนเพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะยังมีเนื้อร้องแบบอื่นๆ อีกมากมาย แต่ที่หาคาตะ โซอัน หยิบยกขึ้นมามีเพียงสามท่อนนี้เท่านั้น

ตามความเห็นของหาคาตะ โซอัน เพลงเล่นลูกบอลจะมีลักษณะเป็น เพลงนับจำนวน ประเภท “หนึ่งคือ...สองคือ...” มากที่สุด รองลงมาได้แก่ รูปแบบที่พัฒนาไปเป็นประโยคต่อกันแบบงูกินหาง แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบใด ก็ล้วนมีเนื้อหาและโครงสร้างที่ไม่ค่อยปะติดปะต่อกัน ปกติแล้วเรื่องราว จะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ตามจินตนาการของผู้แต่ง

ทว่าเมื่อเทียบกับเพลงเล่นลูกบอลทั่วไปแล้ว เวลาฟังเพลงของหมู่บ้าน โอนิโคเบะจะรู้สึกได้ถึงเนื้อหาเสมือนเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างบอกไม่ถูก หาคาตะ โซอัน เห็นว่าคงเป็นเพราะเหล่าชาวนาในท้องถิ่นได้แฝงการเสียดสี เจ้าผู้ครองที่ดินซึ่งปกครองพวกตนลงไปในเพลงเล่นลูกบอลดังกล่าวนั่นเอง

ข้าพเจ้าขอแนะนำที่ตั้งของหมู่บ้านโอนิโคเบะไว้ ณ ที่นี้

หมู่บ้านโอนิโคเบะตั้งอยู่ตรงเส้นกันเขตแดนระหว่างจังหวัดเฮียวโงะ กับจังหวัดโอคายามะ ห่างจากชายฝั่งทะเลเซโตะไนโกไม่ถึงยี่สิบเจ็ดกิโลเมตร หว่ากลับรายล้อมไปด้วยภูเขา มีลักษณะเป็นแอ่งต่ำกลางหุบเขา และถูก ตัดขาดจากเครือข่ายคมนาคมสำคัญทุกชนิด เมื่อดูจากแผนที่ ไม่ว่าจะมอง ในแง่ภูมิประเทศหรือเส้นทางสัญจรก็ควรผนวกเข้ากับจังหวัดเฮียวโงะ แต่ น่าแปลกที่กลับถูกจัดให้ขึ้นกับจังหวัดโอคายามะ ตามเขตการปกครองในสมัย รัฐบาลเอโดะ²

ด้วยเหตุนี้ เวลาเกิดคดีอาชญากรรมขึ้น ตำแหน่งของหมู่บ้านจึง กลายเป็นอุปสรรคสำคัญในการสืบสวน เพราะตำรวจจากจังหวัดโอคายามะ เจ้าของท้องที่จะทอดทิ้งเหมือนเป็นลูกเลี้ยง เนื่องจากสภาพที่ตั้งและปัญหาอื่นๆ

¹ “คั่ง” หมายถึง หน่วยวัดน้ำหนัก (1 คั่ง = 3.75 กิโลกรัม) และหน่วยเงินตราของ ญี่ปุ่นในสมัยโบราณ เนื้อร้องท่อนนี้ไม่น่ามีความหมายเป็นพิเศษ นอกจากเป็นการร้อง ให้เข้ากับจังหวะการตบลูกบอลตอนจบเพลง

² ค.ศ. 1603 - 1867

ส่วนจังหวัดเฮียวโงะซึ่งเดินทางไปมาได้สะดวกก็มีแนวโน้มจะทำไมรู้ไม่ชี้ โดยอ้างว่าไม่ใช่พื้นที่ในความรับผิดชอบของตน อาจกล่าวได้ว่าเรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อการสืบสวนคดีที่ข้าพเจ้ากำลังจะเล่าให้ฟังต่อไป

เมื่อพูดถึงผู้ปกครองในสมัยรัฐบาลทหารเอโดะ บริเวณนี้เป็นดินแดนของอิโต ชินาโนะ โนะคะมิ หากดูบัญชีรายชื่อทหารใน ค.ศ. 1868 จะพบชื่ออิโต ชินาโนะ โนะคะมิ ยานางิโนมะ โซซังไทฟู³ เบี้ยหวัด 10,343 โกะกุ⁴ ซึ่งนับว่าแจ่มแจ้งไว้อย่างละเอียดลออทีเดียว และเนื่องจากมีบันทึกว่านิวาสถานนี้ตั้งอยู่ในโอนิโคเบะ จึงหมายความว่าบุคคลนี้มีคฤหาสน์อยู่ในหมู่บ้านดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เบี้ยหวัดจำนวน 10,343 โกะกุนั้น ในฐานะเจ้าผู้ครองแคว้นนับว่าเป็นตัวเลขขั้นต่ำ ดังนั้นคฤหาสน์ของเขาคงไม่ใหญ่โตถึงขั้นปราสาทดูเหมือนตามปกติในกรณีนี้จะเรียกแค่จวนเจ้าเมืองเท่านั้น

ดังนั้นท่านเจ้าเมืองของบ้านเกิดข้า ในเพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคเบะจึงหมายถึงหนึ่งในบรรพบุรุษของตระกูลอิโต จากการศึกษาของทาตาระ โฮอัน ทำให้รู้ว่าในสมัยเท็มเม⁵ มีเจ้าผู้ครองแคว้นชื่ออิโต ซุเกะยุกิ บุคคลผู้นี้มีนิสัยชอบกดขี่ข่มเหงผู้อื่นและมักมากในกาม เขามักออกลาดตระเวนตามดินแดนในปกครองโดยอ้างว่าไปล่าสัตว์ แต่เมื่อพบหญิงงามก็ลักพาตัวมาอย่างไม่ปราณีปราศรัย โดยไม่แยแสว่าเธอยังโสดหรือเป็นลูกเมียใคร แล้วบังคับให้ร่วมหลับนอนด้วย ครั้นเมื่อหน่ายก็หิวยกความผิดเล็กน้อยขึ้นมาเป็นเหตุผลในการฆ่าทิ้ง อิโต ซุเกะยุกิ เสียชีวิตอย่างฉับพลันในช่วงเปลี่ยนผ่านจากสมัยเท็มเมเป็นคันเซ⁶ ทาตาระ โฮอัน สันนิษฐานว่าเขาน่าจะถูกคนใกล้ชิดลอบวางยาพิษ

³ คำแสดงยศขุนนาง “ยานางิโนมะ” หมายถึง ห้องยานางิซึ่งขุนนางตั้งแต่ระดับสี่ลงมาต้องไปประจำการเวลามาเข้าเวรที่ปราสาทเอโดะ ส่วน “โซซังไทฟู” เป็นชื่อเรียกยศในภาษาจีน

⁴ หน่วยแสดงผลผลิตในพื้นที่ทำการเกษตร คำนวณโดยถือผลเก็บเกี่ยวข้าวเป็นมาตรฐาน เป็นพื้นฐานของวิธีคิดส่วยอากรต่างๆ ในสมัยรัฐบาลทหารเอโดะ

⁵ ค.ศ. 1781 - 1789

⁶ ค.ศ. 1789 - 1801

เนื่องจากเพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคะเบะมีเนื้อหาเกี่ยวกับพฤติกรรมชั่วช้าของอิโต ซุเกะยุกิ ดังนั้นทาตาระ โฮอัน จึงคิดว่าช่วงร้องซ้ำในตอนท้ายของแต่ละท่อนที่ว่าถูกส่งกลับไป ถูกส่งกลับไป ความจริงน่าจะหมายถึงถูกฆ่าตาย ถูกฆ่าตายมากกว่า

อีกอย่างคำว่าบ้านเครื่องตวง บ้านเครื่องชั่ง และบ้านแม่กุญแจที่ปรากฏในเนื้อเพลงเล่นลูกบอลก็ไม่ได้หมายถึงอาชีพ แต่เป็นชื่อบ้านที่สามัญชนผู้ไม่ได้รับอนุญาตให้มีนามสกุลในสมัยรัฐบาลทหารเอโดะใช้เรียกขานเพื่อแยกแยะตัวเองจากคนอื่น แม้ภายหลังจะมีการอนุญาตให้ใช้นามสกุลอย่างเป็นทางการตั้งแต่ยุคเมจิเป็นต้นมา แต่นาน ๆ ที่ก็พบว่ายังมีธรรมเนียมการเรียกชื่อบ้านหลงเหลืออยู่ในหมู่คนเฒ่าคนแก่ด้วยเช่นกัน

ที่กล่าวมาข้างต้นคือส่วนหนึ่งของที่มาของเพลงเล่นลูกบอลแห่งหมู่บ้านโอนิโคะเบะ ซึ่งข้าพเจ้าได้ค้นพบจากวารสารคิตซึน เมื่อทุกท่านพอมิพื้นความรู้จักกันบ้างแล้ว จากนั้นไปก็ขอเปิดฉากคติชาตกรรมตามเพลงเล่นลูกบอลของหมู่บ้านโอนิโคะเบะอันน่าสยดสยองเลยดีกว่า

บทกระจอกตัวแรกเล่าว่า...

นักต้มตุ๋นของหมู่บ้าน

ช่วงปลายเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1955 คินดะอิจิ โคสุเกะ พกจดหมายแนะนำจากสารวัตรอิโซคาเวะ แล้วนั่งรถลากโดยคนซึ่งในปัจจุบันหาได้ยากแต่ยังคงหลงเหลืออยู่ในบริเวณนี้ข้ามช่องเขาเซ็นนิน มุ่งหน้าเข้าสู่หมู่บ้านโอนิโคะเบะเป็นครั้งแรก แน่ใจว่าตอนนั้นเขาไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับเพลงเล่นลูกบอลที่สืบทอดกันมาในหมู่บ้านดังกล่าวเลยแม้แต่หน่อย

คินดะอิจิ โคสุเกะ ไม่ได้มาที่หมู่บ้านโอนิโคะเบะเพราะมีเหตุการณ์เกิดขึ้น เขาไม่ใช่คนประเภทวิ่งไล่ตามคดีความอย่างหิวกระหาย เห็นอย่างนี้แต่คินดะอิจิก็น่าสงสัย ไม่ใช่เครื่องจักร จึงเป็นธรรมดาที่นานๆทีจะปรารภความสันโดษและการพักผ่อนโดยปราศจากเรื่องจุกจิกกวนใจขึ้นมากับเขาบ้าง

หลังจากกลัดกลุ้มกับการสรรหาสถานที่พักผ่อน สุดท้ายแล้วคินดะอิจิ โคสุเกะ ก็ตัดสินใจว่าจะไปที่ไหนสักแห่งในจังหวัดโอคายามะ เพราะตั้งแต่คดี “ในห้องที่ปิดตาย” ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นคดีแรกของเขา คดี “ฆาตกรรมบนเกาะโกะกุงมง” หรือคดี “หมู่บ้านแปดหลุมศพ” ล้วนแสดงให้เห็นว่าคินดะอิจิ มีดวงสมพงศ์กับจังหวัดโอคายามะอย่างน่าประหลาด อีกทั้งเขาคงชื่นชอบไม่ตรีจิตและขนบธรรมเนียมของผู้คนแถบนี้ขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว นิสัยต้อนรับ

ขับสู่ผู้มาเยือนเป็นอย่างดีของชาวบ้านทั่วทั้งละแวกดังกล่าวคงทำให้คินดะอิจิรู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก

เมื่อคิดได้เช่นนั้นคินดะอิจิก็นำรถม้า เขาสะพายกระบี่าบอสตันเพียงใบเดียวอย่างง่าย ๆ ตามประสาคนโสด แล้วเดินทางจากโตเกียวไปทางตะวันตกเพื่อเข้าพบสาวรวิโซคาว่าที่กองบัญชาการตำรวจจังหวัดโอคายามะ ซึ่งสาวรวิโซคาว่าประจำการอยู่

เนื่องจากคินดะอิจิไม่ได้ส่งจดหมายและไปรษณียบัตรเพื่อแจ้งให้ทราบล่วงหน้าอีกตามเคย สาวรวิโซคาว่าจึงทำตาโตด้วยความตกใจเมื่อต้องต้อนรับคินดะอิจิ โคลสุเกะ ในห้องรับแขกอันเรียบง่ายไร้รสนิยม

“คุณคินดะอิจิ เกิดอะไรขึ้น มาตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย”

สาวรวิโซคาว่าถามไล่ทันทีด้วยความดีใจที่ไม่ได้พบหน้าเสียนาน

“เพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้แหละ อ้า ง่วงจัง ผมเป็นพวกนอนบนรถไฟไม่ได้ด้วยสิ”

คินดะอิจิแสร้งทำตาสะลึมสะลือ เพื่อให้เห็นว่าไม่สามารถหลับบนรถไฟเที่ยวกลางคืนได้จริงๆ

“เพิ่งถึงเมื่อกี้เหรอ แล้วมีคดีประหลาดอะไรล่ะ...”

“ไม่ไหวเลย สาวรวิโซคาว่า เห็นหน้าผมที่ไรก็เอาแต่นึกถึงคดี ผมไม่ใช่พวกบ้าทำคดีสักหน่อย...ที่จริงผมอยากมาพบหน้าสาวรวิโซคาว่าต่างหาก ไม่ได้เจอกันตั้งนานแล้วนี่นา”

“ฮ่าๆๆ จริงเหรอ”

“โอ๊ย ผมจะโกหกไปทำไมกัน...”

“แหม รู้สึกเป็นเกียรติเหลือเกิน ฮ่าๆๆ”

สาวรวิโซคาว่าใช้ฝ่ามือใหญ่โตะลูบหน้าอย่างรวดเร็ว พลางยิ้มจนหน้ายู่ สาวรวิโซคาว่าแก้มไม่ใช่เล่นเหมือนกัน

ผมสิ้นแกรียนเป็นสีขาวโพลนเกือบทั้งศีรษะ และบางลงมากจนมองเห็นหนังศีรษะคล้ำ คิ้วก็หงอก แถมมีรอยย่นบนหน้าผากมากขึ้นด้วย แต่รูปร่างอ้วนกลมม่อต้อยคงแฝงความน่าเกรงขามอยู่ ใบหน้าเกรียมแดดสีทองแดงตัดกันอย่างชัดเจนกับศีรษะและคิ้วสีขาวโพลนดูน่าเชื่อถือ ทว่าแม้เวลาจะ

ล่วงเลยมานาน เขาก็ยังคงรั้งตำแหน่งสารวัตรไม่เปลี่ยนแปลง อีกทั้งยังกลายเป็นพ่อม่ายเพราะภรรยาเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อน

“เอ่อ แล้วคุณคินดะอิจิมีแผนยังไถ่ล่ะ...”

“เรื่องนั้นนะ”

คินดะอิจิแจ้งความประสงค์ว่าอยากพักผ่อนให้สบายโดยปราศจากการบงกชใดๆ ในสถานที่สงบเงียบสักแห่งประมาณหนึ่งเดือนให้สารวัตรทราบ

“แถวนี้มีตรังไหนเข้าทำบ้างหรือเปล่าครับ ยิ่งเดินทางลำบากเท่าไรวิ่งดีอย่างพวกชนบทกลางหุบเขาห่างไกลตัวเมืองที่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกทำนองนั้นนะครับ”

“นั่นสินะ ก็พอมีอยู่หรือ...แต่...”

สารวัตรอิโซคาเวะพูดพลางมองคินดะอิจิ โคสุเกะ ซึ่งอยู่ในชุดกิโมโนคาซุริสีขาวที่ดูเก่าโหลมกับกางเกงฮากามะยับย่นสำหรับสวมในหน้าร้อนเช่นทุกครั้ง

“คุณนี่ไม่เปลี่ยนแปลงนะ ฮ่าๆ”

สารวัตรยิ้มอย่างอบอุ่นจนเห็นรอยตีนกา

“ช่างเถอะ เรื่องนั้นเดี๋ยวไว้คินดะอิจิค่อยถามคุณดีกว่า ว่าแต่นั่งรถเที่ยวดีก็มากงเห็น้อยแอ่ งั้นผมจะแนะนำที่พักสบายๆ ให้ คุณคินดะอิจิไปอาบน้ำอาบท่าแล้วนอนพักก่อน เดี่ยวช่วงเย็นผมเลิกงานแล้วจะรีบแวะไปหา”

สารวัตรกล่าวก่อนแนะนำโรงแรมในตัวเมืองให้

คินดะอิจิหลังจากสารวัตรอิโซคาเวะกับคินดะอิจิดื่มเบียร์หมดไปสองสามขวด สารวัตรก็ล้วงจดหมายแนะนำหนึ่งฉบับออกมาจากอกชุดยูคาตะ

“เฮ้ นี่ จดหมายแนะนำที่คุณขอมา แต่บอกไว้ก่อนนะว่าสถานที่ที่ตัดขาดจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิงนะไม่มีหรอก หมู่บ้านนี้เองก็หนีไม่พ้นแสงสีของตัวเมืองเหมือนกัน”

“ไม่เป็นไรครับ แต่อ่านว่าอะไรเหอะ ชื่อแปลกจัง”

จดหมายดังกล่าวจำหน้าของถึง “คุณอาโออิเกะ ริกะ หมู่บ้านโอนิโคเบะ”

“อ่านว่าหมู่บ้านโอนิโคเบะ แต่ปกติจะถูกรวบเสียงเป็นหมู่บ้านโอนิโคเบะนะ”

“อีม เป็นการอ่านที่แปลกตินะครับ แล้วคุณอาโออิเกะ ริกะ ละ...
ท่าทางจะเป็นชื่อสุภาพสตรีนะ”

“ใช่แล้ว ๆ เป็นผู้หญิงที่น่าสงสารมาก”

सारวตรอิโซคาวะทำหน้าที่ครุ่นคิดบางอย่าง ก่อนใช้ฝ่ามือใหญ่โตะลูบ
บริเวณโบน้า

“สามีของเธอถูกฆ่าตาย แถมยังไม่รู้ด้วยว่าใครเป็นคนร้าย”

คินดะอิจิถือจดหมายแนะนำไว้ในมือพลาจ้องหน้าसारวตรเซมิง

“ไม่ได้นะครับसारวตร ผมบอกไปแล้วเมื่อตอนที่ยังว่าผมอยาก
พักผ่อนจริงๆ โดยไม่มีอะไรมารบกวน...”

“ผมรู้ ๆ”

सारวตรอิโซคาวะทำมือเหมือนจะปรามอีกฝ่าย

“ที่ว่าถูกฆ่าอะ ไม่ใช่เมื่อเร็ว ๆ นี้ แต่เกิดขึ้นเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน
เพราะงั้นวางใจได้ แต่ที่ผมอยากบอกคือคงยากที่จะคาดหวังสังคมแบบตัดขาด
จากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิงอย่างที่คุณต้องการ ความจริงเมื่อยี่สิบสามยี่สิบสี่ปี
ก่อน หมู่บ้านโอโนโคะเบะกันดารกว่านี้มาก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอุทิศให้มีคิตี
ที่ปิดไม่ลงเกิดขึ้นจนได้”

सारวตรอิโซคาวะทำท่าเหมือนอยากเล่าเรื่องในอดีตให้ฟัง แต่ในเมื่อ
คินดะอิจิ โสสุเกะ ประสงค์อยากพักผ่อนอย่างจริงจังโดยไม่ถูกใครหรือสิ่งใด
มารบกวน...सारวตรจึงลั้งเลเพราะไม่รู้ว่าจะเล่าดีไหม

แต่คินดะอิจิกลับคิดว่าหากต้องไปฟังพาสตรีชื่ออาโออิเกะ ริกะ คนนี้
ละก็ คงไม่เสียหายที่จะได้รับรู้เรื่องส่วนตัวของเธอไว้บ้าง ไม่สิ ความจริง
ควรต้องรู้ไว้ด้วยซ้ำ เขาจึงเงยหน้าขึ้นจากจดหมายแนะนำบนตัก

“ท่าทางน่าสนใจนะครับ”

คินดะอิจียิ้มเห็นฟันขาว รอยยิ้มนั้นดูเชิญชวนและเป็นมิตร

“เอ่อ ก็นิดหน่อยนะ”

ดูเหมือนसारวตรจะเขินอายขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ เขาทำตาราวกับ
เด็กกำลังอดออดอ้อนขอของ

“ช่วยฟังหน่อยได้มั๊ย”

“ได้สิครับ ผมอยากฟังเยอะๆ เลย เรื่องคดีที่ปิดไม่ลงมากกว่ายี่สิบปี จะอดใจไม่ฟังไหวได้ยังไงกัน ฮ่าๆๆ นี่ละนิสัยแย่ๆ ของผม...”

“เหม ขอบคุณมาก ฉันฟังเพื่อไว้หนอยแล้วกันนะ”

สารวัตรดีใจและซาบซึ้งกับน้ำใจอันอบอุ่นของคินดะอิจิ เขารู้สึกผ่อนคลายขึ้นมาทันควัน ก่อนเริ่มพูดอย่างกระตือรือร้น

“คุณคินดะอิจิคงรู้จักหมู่บ้านเกษตรกรในชนบทค่อนข้างดี ไม่ว่าที่ไหนๆ ก็มักจะมีผู้ที่มีอิทธิพลโดดเด่น แต่ตระกูลที่มีอำนาจเหล่านั้นมักมีคู่แข่งเสมอ... เช่น บ้านคิโตเล็กกับบ้านคิโตใหญ่ในเกาะโกะกุงม หรือบ้านตะวันอกกับบ้านตะวันตกในหมู่บ้านแปดหลุมศพยังงั้นละ”

“อ้อ ฉันแสดงว่าในหมู่บ้านโอนิโคเบะก็มีบ้านทรงอำนาจสองหลังเหมือนกันสินะครับ”

คินดะอิจิเปิดทางให้สารวัตรเล่าต่อ

“ใช่ครับ”

สารวัตรได้ใจจึงเดินมาตามช่องที่คินดะอิจิเปิดให้อย่างปริดา เขาเขย่าหัวเข่าสองสามทีก่อนพูดว่า

“เอ่อ เอาเป็นว่าเคยมีบ้านทรงอำนาจสองหลังก็แล้วกัน... เพราะมาพักหลังดูเหมือนฐานอำนาจในหมู่บ้านโอนิโคเบะจะเปลี่ยนแปลงไปมากทีเดียว เหตุการณ์ที่ผมจะเล่าเกิดขึ้นใน ค.ศ. 1932 หรือถัดจากปีที่เริ่มเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบในแมนจูเรีย คุณคินดะอิจิคงจำได้ว่าตอนนั้นสภาพเศรษฐกิจในหมู่บ้านชวานาตกต่ำถึงขีดสุดแค่ไหน”

“ครับ แต่ความจริง...หนึ่งในสาเหตุใหญ่ของเหตุการณ์ความไม่สงบในแมนจูเรียก็มาจากความแค้นแค้นของหมู่บ้านเกษตรกรด้วยนะ”

“ถูกต้องครับ ถูกต้อง ส่วนหนึ่งก็เพราะเรื่องบรรดาลูกชายที่ไม่ใช่ทายาทของพวกเขาไม่มีที่ดินทำกิน¹ นี่แหละ แต่เรื่องนั้นช่างมันเถอะ สมัยนั้นหมู่บ้านโอนิโคเบะแบ่งออกเป็นสองชั่ว คืออยู่ที่อิทธิพลของบ้านยุระ

¹ ตามปกติครอบครัวญี่ปุ่นจะยกที่ดินทั้งหมดให้ลูกคนที่หนึ่งทายาท (มักเป็นลูกชายคนโต) เท่านั้น

กับบ้านนิระ แล้วก็มีย่านหาตาระด้วย ตระกูลนี้สืบเชื้อสายมาจากผู้ใหญ่นาน ในยุครัฐบาลทหารเอโดะ ความจริงบ้านหาตาระควรต้องมีอำนาจมากที่สุด แต่เนื่องจากเจ้าบ้านคนก่อนกับเจ้าบ้านในตอนนั้นพากันทำตัวเสเพลติดกันสองรุ่น ทรัพย์สินสมบัติเลยร่อยหรอจนแทบไม่เหลือ บ้านยุระกับบ้านนิระถึงได้ก้าวขึ้นมาเป็นใหญ่ไฉน เพราะเหตุนี้ใครที่มีความสัมพันธ์กับหมู่บ้านโอนิโคเบะ ก็ต้องเลือกข้างให้ชัดเจนว่าข้ายอยู่ฝ่ายยุระ หรือข้างเป็นพวกนิระ จะมานั่งเป็นกลางไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใดไม่ได้เด็ดขาด”

“คล้ายๆกับการเข้าข้างสหรัฐฯหรือโซเวียตในปัจจุบันเลยนะครับ”

“ใช่ครับ แต่ระหว่างบ้านของผู้มีอำนาจทั้งสองหลังนี้ ฝ่ายที่ร่ำรวยมาแต่เนิ่นนานคือบ้านยุระ ทรัพย์สินของพวกยุระไม่ได้จำกัดเพียงในหมู่บ้านโอนิโคเบะเท่านั้น แต่พวกเขายังเคยครอบครองไร่นาผืนใหญ่ในละแวกใกล้เคียงด้วย ซึ่งในจำนวนนี้ส่วนที่ตกมาเป็นสมบัติโดยไม่คาดคิดเพราะความเสเพลของตระกูลหาตาระทั้งสองรุ่นก็มากโขอยู่ ตรงกันข้าม ในตอนนั้นบ้านนิระเพิ่งขึ้นมามีอำนาจใหม่ ๆ ทรัพย์สินส่วนใหญ่ของพวกนี้คือภูเขา แต่เนื่องจากยุคดังกล่าวภูเขายังทำเงินได้ไม่มากนัก เพราะมันแค่เป็นเจ้าของภูเขา จึงไม่สามารถต่อรองกับบ้านยุระได้ อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนเจ้าบ้านในตอนนั้นหรือคนที่ซื้อนิระ นิเซ จะเป็นชายผู้มองการณ์ไกลไม่เบา ตอนช่วงปลายสมัยไทโช² ถึงต้นยุคโชวะ³ เขาจึงเริ่มปลูกองุ่นบนภูเขาของตัวเอง...อ้อ อย่างแกภูเขาแถบนั้นมันก็เป็นแค่นินชานั่นแหละ พอมาถึงราว ค.ศ. 1931 - 1932 ความพยายามของนิเซก็ล้มเหลว ทำให้ไม่มีใครกล้าเป็นคู่แข่งกับฝ่ายนิระเลย”

“เดี๋ยวนี้นักเขายังทำไร่องุ่นอยู่หรือเปล่าครับ”

“แน่นอน ปัจจุบันไร่องุ่นเป็นชุมเงินชุมทองใหญ่ของหมู่บ้านโอนิโคเบะเสียวละ”

“เข้าใจแล้ว งั้นการขึ้นมามีอำนาจของพวกนิระก็เป็นสิ่งที่ย่อมรับได้สินะครับ เพราะพวกเขาได้สร้างอุตสาหกรรมใหม่ให้หมู่บ้าน”

---

² ค.ศ. 1912 - 1926

³ ค.ศ. 1926 - 1989

“ครับ คงทำนองนั้น นิระ นิเฮ เป็นคนที่น่ายกย่องจริงๆ แก่กันคว้าเสียละเอียดยิบว่าหมู่บ้านโอนิโคเบะซึ่งเป็นแอ่งกระทะที่ล้อมรอบด้วยภูเขาสี่ด้าน มีลักษณะภูมิประเทศคล้ายคลึงกับแอ่งกระทะโคชูอันเลื่องลือในฐานะแหล่งผลิตองุ่นมาก ทั้งด้านอุณหภูมิ ความชื้น และระยะเวลาการรับแสงแดด ทำให้ผลพวงของความพยายามที่ได้ลงทุนลงแรงไปเมื่อช่วงปลายสมัยไทโชเริ่มปรากฏให้เห็นในหลายปีต่อมา ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่ผู้คนจะเข้ามาเกาะเกาะหาผลประโยชน์ รอบตัวของพ่อเผ๋มานิเฮมีแต่คนมารุมล้อมไม่ต่างจากมดขึ้นน้ำตาล พ่อเผ๋มานิเฮเลยผงาดขึ้นมาเป็นนายใหญ่ในพริบตา และสิ่งที่ตามมาคือกลายเป็นคนที่มีปากเสียงในหมู่บ้านมากขึ้น พุดง่ายๆว่าไม่มีใครขัดความต้องการของแกได้นั้นแหละ”

“เข้าใจละ อย่างนั้นเอง พอเป็นอย่างนั้นบ้านยุระซึกจะไม่สนุก จึงต้องหาวิธีอะไรสักอย่างมาจัดการให้มั๊ยครับ”

“ฮ่าๆๆ คุณคินดะอิจิเดาได้เก่งมาก ถูกแล้ว บ้านยุระเริ่มดำเนินแผนรับมือเพื่อปกป้องตัวเอง...ซึ่งทำให้ต้นอ่อนของโคกนาฏกรรมที่ผมกำลังจะเล่าให้ฟังออกเงยขึ้นมายังไงล่ะ”

พอเห็นคินดะอิจิเอาจริงเอาจึงขึ้นมา สารวัตรอาจรู้สึกว่าจะไม่เสียทีที่เล่าให้ฟัง เลยตั้งใจเล่ามากขึ้นไปอีก แต่เนื่องจากเขาเล่นสำนวนเกินจริงขัดกับบุคลิกไปหน่อย คินดะอิจิจึงเฟลออย้มโดยไม่ตั้งใจ

“งั้นเล่าให้ผมฟังหน่อยสิครับว่าแผนรับมือของบ้านยุระที่ว่าเป็นการออกเงยของต้นอ่อนแห่งโคกนาฏกรรมนะ เป็นยังไง”

“ครับ ทราบแล้ว”

สารวัตรคงชินเหมือนกัน เขาใช้ฝ่ามือใหญ่โตะลูบไล้ใบหน้าก่อนแล้วว่า “เจ้าบ้านยุระในสมัยนั้นชื่ออุทาโร น่าจะอายุราวๆ สี่สิบปี แต่เมื่อมองจากสายตาของอัศวินรุ่นใหญ่อายุนิเฮ เขาคงไม่ต่างจากลูกไก่ เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มอ่อนหัดนั้นแหละ อีกทั้งอุทาโรยังถูกเลี้ยงมาแบบคุณชายที่ไม่รู้เรื่องโลกภายนอก แกมยังร้อนใจไม่อยากพ่ายแพ้แก่พ่อเผ๋มานิเฮ เลยถูกใช้ประโยชน์จากจุดนี้อย่างแยบยล”

“ถูกใครใช้ประโยชน์ครับ”

“นักต้มตุ๋นนะสิ พวกชอบฉวยโอกาสช่วงเศรษฐกิจของหมู่บ้าน
ฟืดเคือง...พอถูกหลอกเข้า ไม่ใช่แค่บ้านยุระนะ แต่มันกลับโกลาหล่นวาย
ไปทั้งหมู่บ้านโอนิโคเบะเชียวละ”

“นักต้มตุ๋น...มีนักต้มตุ๋นเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยหรอครับ”

คินตะอิททำหน้าประหลาดใจ เพราะเรื่องดำเนินไปในทิศทางที่ไม่คาดคิด

“ใช่แล้ว ชำรายเจ้านั้นยังฆ่าคนตายแล้วหายตัวไปด้วย ทั้งหมู่บ้านเลย
ตื่นกลัวกันมาก”

สีหน้าของसारวตริโซคาเวะหมองลงเล็กน้อย

“นักต้มตุ๋นอ้างว่าตนชื่ออนตะ อิคุโซ ซึ่งคงเป็นชื่อปลอมอย่างไม่ต้อง
สงสัย มันมาหาเจ้านายบ้านยุระเมื่อตอนปลาย ค.ศ. 1931 โดยถือจดหมาย
แนะนำจากใครบางคนติดมาด้วย ผมได้ยืมว่าหมอนี่อายุประมาณสามสิบห้า
สามสิบหก สวมแว่นกรอบทอง ไว้หนวดจิ้มได้จุก เขามีรูปร่างไม่เบา
เหมือนกัน ฐานะที่มาพบคนของบ้านยุระคือต้องการเอาอาชีพเสริมมาเผยแพร่
ในหมู่บ้าน อาชีพที่ว่าก็คือการทำเชือกถัก...รู้จักหรือเปล่าครับ ไอ้ที่ทำจากไม้
แผ่นบาง เอมาย้อมหลาย ๆ สี แล้วใช้ประดับประดาตอนเทศกาลคริสต์มาส
นั่นแหละ แน่่อนว่าเป็นการผลิตเพื่อส่งออกนะ”

“อ้อ รู้แล้วๆ”

ความสนใจของคินตะอิทพลันเพิ่มพูนเป็นเท่าทวี เมื่อพบว่ามันไม่ใช่
แค่เรื่องการแย่งชิงอำนาจในหมู่บ้านเกษตรกร เขาทำท่าอยากรู้ อยากเห็น
อย่างจริงจังโดยไม่รู้ตัว

พอเห็นอย่างนี้ ลีนของसारวตริโซคาเวะยิ่งไหลลื่น

“เมื่อได้ฟัง อุทาโรรู้สึกว่ามันน่าสนใจ เลยเข้าไปข้องแวะด้วย เพราะ
การหาอาชีพเสริมให้เกษตรกรยามที่เศรษฐกิจฟืดเคืองถึงขีดสุดแบบนี้
เป็นการสร้างบุญคุณให้พวกเขา พอเหล่าเกษตรกรได้ฟังเรื่องจากอุทาโรก็รีบ
กระโจนเข้ามาคว้าโอกาส เวลามีนานก็อย่างนี้แหละครับ โดยวิธีการคืออนตะ
จะให้เกษตรกรที่ต้องการทำอาชีพเสริมยืมเครื่องจักร...มันไม่ใช่เครื่องมือ
ซับซ้อนอะไรนักหรอก...และอนตะจะเป็นธุระจัดหาวัตถุดิบมาให้ ส่วนชาวบ้าน
ก็ใช้ของเหล่านั้นทำเชือกถักไป พอผลิตได้ อนตะก็จะรับสินค้ามาโดยง่าย

ค่าแรงให้ตามสมควร แล้วในอนาคตก็มีแผนจะให้เกษตรกรซื้อเครื่องจักรเป็นของตัวเอง...แต่ระหว่างที่ชาวบ้านยังหาเงินทุนมาซื้อเครื่องจักรไม่ได้ อุทาโรจะย่ำค่าเช่าเครื่องให้อนตะแทน กิจการนี้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้นสำหรับชาวบ้านที่มีรายได้เข้ามาโดยไม่นึกฝัน อนตะจึงเป็นผู้มีพระคุณ ส่วนอุทาโรก็ได้หน้าไปไซ เวลาผ่านไปเกือบปี เมื่อล่วงเข้าสู่ช่วงฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1932 เกษตรกรส่วนใหญ่ได้จ่ายเงินซื้อเครื่องจักรมาไว้ในครอบครองแล้ว แต่ปรากฏว่าพอถึงตอนนั้นดันมีคนเริ่มสงสัยอุบายของอนตะ บุคคลที่ว่าได้แก่ เก็นจิโร สามิของอาโออิเกะ ริกะ ที่ผมตั้งใจจะแนะนำคุณยังงี้ละ”

เรื่องราวของสารวัตรยังไม่จบเพียงเท่านี้

สาวเจ้าเสน่ห์

“คสาวนี่ผมขอเล่าเรื่องบ้านอาโออิเกะให้ฟังบ้าง”

สารวัตรโอโซคาระพ่นควันบุหรี่อย่างเย็นใจ

“ตระกูลอาโออิเกะประกอบกิจการบ่อน้ำร้อนน้ำบำบัดชื่อบ่อน้ำร้อนคาเมะ โดยรับสืบทอดกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายาย บ่อน้ำร้อนนี้ตั้งอยู่ห่างจากตัวหมู่บ้านโอโนโคเบะออกไปเล็กน้อย”

“มีน้ำพุร้อนด้วยเหอครับ”

คินตะจิบเริ่มสนใจ

“เปล่า คงเรียกว่าน้ำพุร้อนไม่ได้หรอก เพราะน้ำที่นั่นมีอุณหภูมิประมาณ ยี่สิบองศาเซลเซียส เลยเป็นได้แค่น้ำพุเย็น ต้องนำไปต้มให้ร้อนก่อนใส่ลงบ่อ ทว่าพอถึงช่วงพักจากการทำไร่นาน เกษตรกรในบริเวณใกล้เคียง มักจะมาน้ำบัตด้วยน้ำร้อนกัน แต่พวกเกษตรกรนี้ก็แปลกนะ เพราะมีแค่ชาวนาที่ปลูกข้าวเท่านั้นถึงจะได้รับการนับถือ ส่วนอาชีพอื่นนอกเหนือจากนี้กลับมีแนวโน้มถูกเหยียดหยามว่าต่ำลงมาขั้นหนึ่ง ถ้าพูดอย่างสุดโต่งคือ แม้จะเป็นเกษตรกรเหมือนกัน แต่พวกที่ไม่ได้ทำนา เช่น พวกที่ปลูกผัก

เลี้ยงชีพ จะถูกดูหมิ่นว่าเป็นเกษตรกรชั้นต่ำ และเพราะอย่างนี้ แม้แต่ในระ
นิเศ ซึ่งร่ำรวยจากการทำไร่่อ่งนก็ย้งต้องก้มหัวให้อูหาไร เจ้านายของบ้านยุระ
อ้าว ผมนอกเรื่องเสียแล้ว”

สารวัตรอิโซคาวะเขี่ยเก้านุหรีให้ร่วงผล็อย

“เพราะเหตุนี้ บ้านอาโออิเกะซึ่งทำบ่อน้ำร้อนคาเมะเลยถูกดูแลจาก
บรรดาเกษตรกรรายย่อยมาตลอดว่ามันก็แค่เจ้าของบ่อน้ำร้อนนั่นแหละ บ้าน
อาโออิเกะมีลูกชายคนรองชื่อเก็นจิโร ตอนนั้นเขามีอายุได้ 28 ปี เก็นจิโร
ออกไปอยู่แถวโกเบและโอซาก้าตั้งแต่ยังหนุ่ม เขาเป็นผู้ชายที่ทำโน่นทำนี่
หลายอย่างจึงมีประสบการณ์เยอะ แต่แล้วในช่วงกลางฤดูใบไม้ร่วง ค.ศ. 1932
เก็นจิโรก็พาริกะผู้เป็นภรรยากับลูกชายกลับมาที่หมู่บ้าน...ผมหมายถึง
บ่อน้ำร้อนคาเมะนะ เก็นจิโรกลับมาอยู่ที่นั่นแล้วเกิดข้องใจกับวิธากินของ
อนตะ เขาไม่ได้แค่สงสัยนะ แต่ยังไปเล่าให้พ่อเผ่านิเฮฟังด้วยว่าอนตะน่าจะ
เป็นนักต้มตุ๋น...พ่อเผ่านิเฮดีใจและดูเหมือนจะให้เงินเก็นจิโรไปสืบเรื่องราว
ต่อ แนนอนว่าพ่อเผ่าปฏิเสธเรื่องนี้ แต่จะยังไม่ทิ้งข้าง สรุพบว่าในที่สุดเก็นจิโร
ก็หาหลักฐานกลโกงของอนตะมาได้ ก่อนจะบุกไปยังบ้านของอนตะ...ความจริง
เป็นแค่บ้านพักชั่วคราวในหมู่บ้านนะ เก็นจิโรเดินดุ่มเข้าไปเพียงลำพังโดย
หวังจะคาดคั้นอีกฝ่ายให้ตื่นไม่หลุด แต่ปรากฏว่า...”

“กลายเป็นคนที่ถูกฆ่าเสียเองเหอครับ”

“ใช่แล้ว”

“ถูกฆ่าอย่างไรครับ...ถูกบีบคอ หรือว่าถูกแทง...”

“ถูกฟาดจนตายนะ ตอนนั้นตรงกับช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง เตาไฟ
กลางบ้านถูกจุดไว้ ข้างเตามีทั้งท่อนฟืนและขวานผ่าฟืนวางไว้พอดี เก็นจิโร
เลยถูกซัดด้วยขวาน เปรี้ยมเดียวก็...”

สารวัตรอิโซคาวะนินหัว

“นั่นคือเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 1932”

“มีใครอยู่ในเหตุการณ์บ้างมั๊ย...”

“ไม่มีเลยครับ ถ้ามีคงจะห้ามไปแล้ว”

“ถ้ามันศพถูกพบได้ยังไงครับ”

“คืออย่างนี้ ริกะกรรยาของเก็นจิรู้ว่าสามือออกไปเอาเรื่องอนตะ ผมรู้
มาว่าที่จริงแล้วตอนเก็นจิโรออกจากบ้าน ริกะได้ห้ามปรามมาอย่างเฝ้ายามเรื่อง
ด้วยซ้ำ ปราบกฏว่าหนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว สามียังไม่ยอมกลับมา
ใช้ๆ เห็นว่าเก็นจิโรออกจากบ้านหลังอาหารเย็นช่วงหกโมงกว่า แต่สามทุ่ม
แล้วยังไม่กลับ ริกะเป็นห่วงเลยไปดูที่บ้านพักของอนตะ”

“บ้านพักของอนาคตคือ...”

“อ้า เรื่องนี้ต้องเล่าให้คุณฟังด้วย อนาคตไม่ได้อยู่ที่หมู่บ้านโอนิโคเบะ ตลอดเวลาหรอก เขาจะมาประมาณเดือนละครั้ง หรือสามเดือนสองครั้ง และพักค้างคืนคราวละสองสามวัน หลังจากเสร็จธุระก็กลับไป ตอนแรกเขา พักที่บ้านยูระแต่รู้สึกอึดอัด ต่อมาเลยไปยืมเรือนเล็กของคุณทาตาระ โซอัน เพื่อใช้พักผ่อนหลับนอนแทน”

“หาตาระที่ว่าสืบเชื้อสายมาจากผู้ใหญ่นั่นแหละ...”

“ใช่ๆ เขาเป็นลูกหลานของผู้ใหญ่บ้านสมัยก่อน มีชื่อจริงว่าคาสุโยชิ แต่ตั้งฉายาให้ตัวเองว่าไฮอัน เขาใช้ชีวิตอิสระเจ้าสำราญมาตลอด เสเพลกันมาตั้งแต่รุ่นพ่อ เห็นว่าฐานะตกต่ำมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ทว่ายังมีบ้านที่รับช่วงมาจากบรรพบุรุษ คุณไฮอันอาศัยอยู่ที่นั่นอย่างกระเบียดกระเสียรกับภรรยาคนที่ห้า”

“ภรรยาคนที่ห้าเธอ”

คืนตะอิจिताไต่ด้วยความตะลึง สารวัตรกลอกตาไปมาอย่างซุกซน

“อะไรกัน อย่าเพิ่งตกใจสิ นี่แค่คนที่ทำเองนะ ตอนนี้องุ่นโฮอันก็แข็งแรงอยู่แล้ว หลังจากนั้นแกเปลี่ยนภรรยาอีกหลายคน รวมทั้งหมดก็แปดคนพอดี”

“โอโฮโฮ...ฉันถ้าไปหมู่บ้านโอนิโคเบะ ผมจะได้พบผู้ชายแสนสุข...
หรือเปล่าไม่รู้ละ แต่ออกจะผิดแผกจากคนทั่วไปที่นั่นสินะครับ”

“เป็นคนแกที่สนุกสนานใช้ได้เสียวละ คงเพราะใช้ชีวิตตามใจชอบมาตั้งแต่ยังหนุ่ม นอกจากนี้ถ้าไปที่หม่มบ้าน คุณจะได้เจอคนพิเศษอีกคนด้วย”

“คนพิเศษอีกคนคือ...”

“ขออุบไว้สักพักก่อนนะ เก็บไว้ต้นเต้านที่หลังดีกว่า”

สารวัตรอิโซคาเวะกลอกตาราวกับจะทำหายความอยากรู้อยากเห็นของ คินดะอิจิ

“ยังไงก็ตาม ผมขอเล่าต่อจากเมื่อกี้เลยนะ ในเมื่อสามทุ่มแล้ว แต่ สามียังไม่กลับ ริกะจึงไปดูที่บ้านพักของอนดะ ก็คือไปถามไถ่ความเป็นไป ที่บ้านคุณโฮอันนั้นแหละ ปรากฏว่าคืนนั้นทางคุณโฮอันก็เกิดเรื่องวุ่นวาย เหมือนกัน เขาทะเลาะกับภรรยาคนที่ห้าชื่อริน จนภรรยาเตลิดออกจากบ้านไป คุณโฮอันที่เฝ้าตามหาที่โน่นที่นั่นอย่างเอาเป็นเอาตายตั้งแต่หัวค่ำก็ยังไม่พบ เลย บักใจว่าเมียต้องหนีตามผู้ชายไปที่อื่นแล้วแน่ๆ ขณะที่แกกำลังนั่งกินเหล้า อย่างหมดอาลัยตายอยาก ริกะก็มาหา แล้วพอบอกที่เรือนเล็ก...”

“เลยพบว่าถูกตีตายไปแล้วสินะ”

“ใช่ครับ ถูกต้อง แถมพบในสภาพหัวทิ่มลงไปใต้ไฟกลางบ้าน...”

“หัวทิ่มลงไปใต้ไฟกลางบ้านนั่นหรอ...”

คินดะอิจิสะดุ้งพลางจ้องหน้าสารวัตร ก่อนจะหัวเราะออกมาในทันที

“โอ สารวัตรครับ คุณนี่เก่งจริงๆ ดูลิ ทำเอาผมติดกับอย่างจังเลย”

“เปล่า ไม่ใช่ซะ ไม่ใช่ คุณคินดะอิจิ”

สารวัตรอิโซคาเวะใช้มือใหญ่โตทำท่าปราชัยสันทนา

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ ลำดับเหตุการณ์มันพาไปต่างหาก...”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ แล้วสภาพศพมันแย่งจนดูไม่ออกกว่าเป็นใคร เลยหรอ...”

“ไม่ถึงขนาดนั้นครับ แต่ก็เสียหายมากพอดู”

“แต่เป็นเกินจิโรไม่ผิดแน่ใช่หัยครับ”

“แน่สิ เพราะไม่ใช่แค่ริกะภรรยา แต่พ่อแม่และพี่ชายกับพี่สะใภ้ ก็พร้อมใจกันยืนยันด้วย”

ทว่าคินดะอิจิอดรู้สึกไม่ได้ว่าสารวัตรยังหงุดหงิดที่พูดออกมาได้ ไม่เต็มปากเต็มคำ

“แล้วมีร่องรอยการต่อสู้หัยครับ”

“ไม่พบเลยครับ แต่มีร่องรอยชัดเจนว่าใครบางคนได้รื้อค้นแถวนั้น อย่างรีบร้อนจนละเทะไปหมด”

“นับแต่นั้นมาก็ไม่ได้เบาะแสของคนร้ายเลยใช้มั้ยครับ”

“ครับ หลังจากนั้นคนที่ซื้ออนตะ อิคุโซ ก็หายสาบสูญไป”

“แล้วมันเป็นพวกสืบแปดมงกุฎจริงหรือเปล่า”

“เรื่องนั้นละ คุณคินดะอิจิ ขนาดสืบแล้วเรายังไม่รู้เลย แน่หนอว่าถ้าสรุปจากสิ่งที่เกิดขึ้น อนตะย่อมต้องเป็นนักต้มตุ๋นอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะชาวนาถุกันยัดเยียดขายเครื่องจักรราคาแพงให้ มิหนำซ้ำตั้งแต่นั้นคำสั่งซื้อก็ไม่เข้ามาอีกเลย ทว่าเมื่อพิจารณาจากการทำงานในช่วงหนึ่งปีก่อนเกิดเหตุ ผมกลับคิดว่าอาจไม่ใช่การหลอกลวงเสมอไป เนื่องจากอนตะได้จ่ายค่าแรงในการผลิตสินค้าจริง ๆ ผมสืบหาบริษัทเชื่อกถักที่อนตะเป็นตัวแทนพบแล้วด้วย มันตั้งอยู่ที่โกเบ แต่แจ้งไปก่อนเกิดคดีฆาตกรรมเล็กน้อย เพราะเจอลูกหลงจากวิกฤตเศรษฐกิจครั้งใหญ่ของอเมริกาเมื่อ ค.ศ. 1930 ที่ประธานาธิบดีโรสเวลต์มีชื่อเสียงโด่งดังขึ้นมาจากการประกาศนโยบายนิวดีลิ่งไงล่ะ”

“แล้วทางบริษัทไม่รู้เรื่องของอนตะเลยหรือครับ”

“ไม่รู้ เพราะแค่จ่ายเงินประกัน ทางบริษัทก็พอใจแล้ว...จึงไม่ได้สืบประวัติเท่าที่ควรด้วยซ้ำ เราเลยไม่ทราบว่าตกลงแล้วชายที่ซื้ออนตะ อิคุโซ คนนี้ได้ปิดบังความเป็นมาของตัวเองเพราะมีจุดประสงค์จะหลอกลวงตั้งแต่แรก หรือว่ากิจการดันมาเจออุปสรรคทำให้ไม่เป็นที่หวังเพราะวิกฤตเศรษฐกิจของอเมริกา จนต้องกลายเป็นพวกน้อโกงโดยไม่ได้ตั้งใจ ซ้ำเคราะห์กรรมยังบีบให้ฆ่าคนตายเลยต้องหลบซ่อนตัวกันแน่...พอดีกับที่ช่วงนั้นเพิ่งเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบขึ้นในแมนจูเรีย จึงเป็นจังหวะเหมาะที่จะหายตัวไป ทางตำรวจเลยสันนิษฐานว่าอนตะคงเชิดเงินที่รวบรวมได้จากพวกเกษตรกร จากนั้นก็เผ่นหนีไปแผ่นดินใหญ่แล้วแน...”

น้ำเสียงของสารวัตรอิโซภาวะไม่ได้แฝงความรู้สึกลึกซึ้งเป็นพิเศษ แต่คินดะอิจิเข้าใจหัวอกของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบคดีที่ว่ามันน่าเจ็บใจขนาดไหนเวลาปล่อยให้คนร้ายหลุดมือไปได้...

“หลังจากนั้นทางหมู่บ้านเป็นยังไงบ้างครับ”

“อืม เรื่องนั้นผู้ที่เสียหายมากที่สุดคืออุทาโร คนคนนี้ใจคอไม่ค่อยหนักแน่นอยู่แล้ว แถมยังคิดด้วยเหตุผลไม่เก่ง เห็นว่าเขาเอาเงินของตัวเอง

ไปชดเชยค่าเสียหายส่วนหนึ่งให้เหล่าเกษตรกร แต่ก็ยังถูกชาวนาเคียดแค้นแถมถูกหัวเราะเยาะด้วย เจอโนนเจอเน่เข้าไปใจคอกก็ไม่สงบ เขาคงมีแต่ความทุกข์ หลังจากนั้นประมาณสามปี คือเมื่อ ค.ศ. 1935 เขาก็ตายจากไป”

“สารวัตรบอกว่าตระกูลยูระเป็นเจ้าของที่ดินรายใหญ่ แล้วหลังสงครามล่ะครับ...”

“โดนยึดไปหมดจากการปฏิรูปที่ดินทำกินตามระเบียบ โชคดีอยู่บ้างที่พื้นที่ภูเขาไม่ได้อยู่ในข่ายต้องถูกจัดสรรใหม่ อีกอย่างอะซุโกะภรรยาฝ่ายของอุทาโรก็เป็นผู้หญิงเอาการเองาน หลังจากสามีเสียไป ไม่รู้ว่าเธอตั้งใจจะทูลีและความหยิ่งในศักดิ์ศรีได้หรือยังไง เธอปากหนาไปขอความรู้จากพ่อเผ่าเนียแล้วเริ่มปลูกองุ่นตั้งแต่นั้นมา หลังสงครามเลยพอเอาตัวรอดได้ แม้จะไม่เหลือความยิ่งใหญ่ในอดีตแล้วก็ตาม ปัจจุบันหมู่บ้านโอนิโคะเบะจึงตกอยู่ใต้อิทธิพลของบ้านนี้ระโดยสิ้นเชิง”

“พ่อเผ่าเนียยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่าครับ”

“เสียไปแล้ว แต่ทายาทชื่อเคเฮงยังง่าว่าพ่อเสียอีก ตอนที่อุทาโรตายเคยมีข่าวลือเรื่องสัมพันธ์ระหว่างเขากับอะซุโกะภรรยาฝ่ายของอุทาโรด้วย ทุกวันนี้เคเฮงเป็นผู้ทรงอิทธิพลที่สุดของหมู่บ้านโอนิโคะเบะ”

“เห็นสารวัตรบอกว่าเกินจิโรที่ถูกฆ่าตายเป็นลูกชายคนรอง แล้วหลังจากนั้นผู้หญิงชื่อริกะยังอยู่ที่หมู่บ้านโอนิโคะเบะมาตลอดหรือครับ”

“อ้อ ริกะ...คนที่น่าสงสัยสารคือริกะ เธอต้องอยู่พอตตอนสามีถูกเล่นงานแบบนั้น ครั้นพอไปเห็นสภาพหน้าสังเวชของสามีเข้า...”

“เลยแค้นเธอ...”

“เปล่า เธอคลอดเด็กผู้หญิงออกมาอย่างปลอดภัยดี แต่...”

สารวัตรอิโซคาวะทำหน้าว่า

“เอาเถอะ ลองไปดูแล้วคุณจะรู้...ถึงริกะจะน่าสงสัยสารในความหมายนั้น แต่ที่พอจะเรียกได้ว่าโชคดียังคือคู่ของพี่สามีและภรรยาไม่มีลูก ดังนั้นลูกชายของเธอที่เกิดกับเกินจิโรชื่อคานาโอะจึงได้รับสืบทอดกิจการบ่อน้ำร้อนคาเมะท่าทางเด็กคนนี้จะคอยช่วยเหลือแม่ได้ดีนะ”

คินดะอิจิมองหน้าคู่สนทนาราวกับจะหยั่งเชิง

“แล้วสารวัตรไปหมู่บ้านโอนิโคเบะบ่อยมั๊ยครับ”

“ครับ บางทีผมก็ไปรักษาตัวที่บ่อน้ำร้อนคาเมะ อีกอย่างริกะเป็นผู้หญิงที่ชอบเขียนจดหมาย เธอเขียนมาทักทายตอนช่วงเทศกาลโอบง⁴ และปีใหม่เสมอ ผมเลยพอรู้ความเป็นไปในหมู่บ้าน”

หลังจากบทสนทนาจะงักไปชั่วครู่ คินดะอิจิก็เปิดปากรากับเพ็งนึกขึ้นได้

“สารวัตรครับ คุณกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของผมเสียขนาดนี้ งั้นไหน ๆ แล้วก็ช่วยบอกเรื่องเด็ดที่อุบไว้ด้วยสิครับ ที่ว่าถ้าไปหมู่บ้านโอนิโคเบะแล้วจะได้เจอบุคคลพิเศษอีกคนหนึ่ง มันยังงักกันแน่...”

“เอ่อ เรื่องนั้น...”

สารวัตรใช้สายตาปานจะกลืนกินจับจ้องไปยังศีรษะรั้งนกระจอกของคินดะอิจิ ก่อนจะพูดเรื่องแปลกๆ ออกมาโดยไม่มีปี่มิซลู่

“นาน ๆ ที่คุณคินดะอิจิคงเคยดูหนังบ้างสินะ แล้วก็คงได้ฟังพวกเพลงฮิตทางวิทยุและโทรทัศน์ด้วย...”

คำถามของสารวัตรพิลึกเสียจนคินดะอิจิถึงกับลืมหูละเพลงและกะพริบตาปริบ ๆ

“ก็...นาน ๆ ที่...แต่ว่า...ทำไมเธอ...”

“อ่า ขอโทษด้วยครับ เรื่องเป็นอย่างนี้ ช่วงที่ผู้ชายชื่ออนดะ อิกุโซพักอยู่ในหมู่บ้าน มีหญิงสาวลูกช่างตีเหล็กชื่อเบ็ตโซะ ฮารุเอะ คอยดูแลเรื่องความเป็นอยู่ให้เขา ปรากฏว่าเมื่อ ค.ศ. 1933 ฮารุเอะดันคลอดลูกไม่มีพ่อออกมา...เป็นเด็กผู้หญิงนะ...ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าอนดะคือพ่อ แต่มีลูกนอกสมรสก็ถูกนิินทาจะแย่แล้ว มิหนำซ้ำดันไปมีลูกกับนักต้มตุ๋นที่เป็นต้นตอความอาฆาตแค้นของชาวบ้าน แถมยังฆ่าคนตายอีกต่างหาก เสียงนิินทาว่ำร้าย ฮารุเอะจึงรุนแรงมาก แต่ฮารุเอะเป็นผู้หญิงใจคอหนักแน่นทีเดียว เธอฝากลูกสาว...ชิเอโกะไว้กับเรียวตะพ่อของเธอ ซึ่งแน่นอนว่าเรียวตะกับภรรยาไปจดทะเบียนรับชิเอโกะเป็นลูก พอจัดการเรื่องชิเอโกะเสร็จ ฮารุเอะก็ออกจาก

⁴ เทศกาลไหว้บรรพบุรุษและทำบุญให้คนตายที่ไม่มีญาติ มักจัดขึ้นในช่วงวันที่ 13 - 15 กรกฎาคมของปฏิทินทางจันทรคติ (เดือนสิงหาคมในปฏิทินทางสุริยคติ) ปัจจุบันทำพิธีกันทั้งในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคม ตามความเชื่อของแต่ละท้องถิ่น

หมู่บ้านแล้วไปทำงานเป็นหญิงต้อนรับในบาร์ที่โกเบ ต่อมาเธอก็รับชื้อเอโกะไปอยู่ด้วย แต่ในช่วงสงครามเธอไม่มีทางเลือก จึงต้องหอบหิ้วลูกสาวกลับมาอยู่กับพ่อแม่ และประมาณ ค.ศ. 1948 ก็ถูกขับไล่จากหมู่บ้านโอนิโคะเบะ บ้านเกิดเป็นรอบที่สอง ขณะนั้นชื้อเอโกะมีอายุนับตามปีเกิดได้ 16 ปี ชื้อเอโกะคนนี้ได้กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่...”

“กลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่...”

“ถ้าพูดถึงโอโษระ ยูคาริ คงไม่มีใครไม่รู้จัก เพราะตอนนี้เธอเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง แครื่องเพลงบนเวทีครั้งหนึ่งก็มีเงินไหลเข้ามาหลายแสนแล้ว... ถ้าเล่นหนักก็เป็นสาวเจ้าเสน่ห์ที่มีพลังพิศวงทำให้ผู้ชายบ้านป่วนได้...”

คินดะอิจิกามีมือทั้งสองข้างโดยไม่รู้ตัว

“จะ...งั้นก็แปลว่าโอโษระ ยูคาริ กลับมาอยู่ที่หมู่บ้านโอนิโคะเบะเธอครับ...”

“เมื่อปีกลาย โอโษระ ยูคาริ ได้สร้างบ้านให้คุณตาคุณยายของเธอ...ซึ่งตามล่ำมะโนครวก็คือพ่อแม่ นั่นแหละ เป็นเหตุผลอันยิ่งใหญ่โดนถูกเรียกว่าวังยูคาริ ตั้งแต่นั้นอีกไม่นานยูคาริจะกลับมา ผู้คนในหมู่บ้านโอนิโคะเบะไปจนถึงบรรดาหนังสือพิมพ์ของจังหวัดใกล้เคียงต่างฮือฮากันใหญ่”

และนี่คือสภาพการณ์ในหมู่บ้านโอนิโคะเบะ เมื่อคินดะอิจิกำลังสวมหมวกปานามา ใส่กิโมโนคาซึริสีขาวเหี่ยวๆ กับกางเกงฮากามะหน้าร้อนยับยู่ยี่ ถูกรถลากเขย่าโอนอนไปมาขณะเดินทางข้ามช่องเขาเซ็นนินเข้าไป

ผู้คนของบ่อน้ำร้อนคาเมะ

สิบวันผ่านไป นับตั้งแต่คินดะอิจิกำลังเข้าพักที่บ่อน้ำร้อนคาเมะตรงชายขอบของหมู่บ้านโอนิโคะเบะ ปฏิทินได้เปลี่ยนจากเดือนกรกฎาคมเข้าสู่สิงหาคม

เช่นเดียวกับบ่อน้ำร้อนบำบัดในชนบททั่วไป ตัวอาคารของบ่อน้ำร้อนคาเมะเป็นเรือนไม้สองชั้นเก่าคร่ำคร่าที่ดูธรรมดาจนน่าจะเรียกว่าหอพักมากกว่า

โรงแรมแบบญี่ปุ่น

แต่จะเอาบ่อน้ำร้อนบำบัดแถมนี้ไปเทียบกับโรงแรมบ่อน้ำพุร้อนแถบฮาโกเนะ⁵ และอิสุ⁶ คงไม่ได้

ผู้คนจากพื้นที่ใกล้เคียงซึ่งมาอาบน้ำร้อนรักษาสุขภาพที่นี้ในฤดูพักทำการเกษตรส่วนใหญ่จะหอบตั้งแต่หม้อ หม้อหุงข้าว ไปจนถึงข้าวสาร เกลือเต้าเจี้ยวมิโซะ และซีอิ๊วญี่ปุ่นมาเพื่อหุงหาอาหารกินเอง บางคนลงทุนหอบเครื่องนอนมาด้วย คนเหล่านี้มักชวนกันมาเป็นกลุ่มแล้วใช้ชีวิตร่วมกัน บางครั้งก็สามคนบ้างห้าคนบ้าง จึงแทบไม่ต่างจากการเข้าค่ายเลย ราวกับว่าทางบ่อน้ำร้อนคาเมะเพียงแค่นี้ที่พักรและห้องอาบน้ำแก่พวกเขาเท่านั้น นี่คือธรรมเนียมปฏิบัติโดยทั่วไปของบ่อน้ำร้อนบำบัดบ้านนอกแบบนี้

แต่ไม่ได้หมายความว่านานๆ ครั้งจะไม่มีแขกธรรมดาอย่างคินดะอิจิ โดสุเกะ เข้ามาพัก ทางบ่อน้ำร้อนเลยมีเรือนรับรองชั้นเดียวแยกไว้ต่างหาก สำหรับลูกค้าเช่นว่า แม้ไม่ทันสมัยแต่ก็ยังพอเรียกว่าโรงแรมญี่ปุ่นได้ ห้องพักรถูกเตรียมไว้ห้าหกห้อง แล้วยังมีห้องอาบน้ำในตัว ครอบครัวยุคใหม่ของบ่อน้ำร้อนเองก็ใช้ชีวิตประจำวันที่นี่เช่นกัน แต่ถึงจะเรียกว่าครอบครัว ทว่าความจริงมีกันอยู่แค่สี่คน คือนายหญิงอาโออิเกะ ริกะ ลูกชายคานาโอะ ลูกสาวซาโตโอะ และหญิงรับใช้มิกิ...นอกจากนี้เวลามีแขกมาใช้บริการเป็นจำนวนมาก ในช่วงพักทำนาจะมีการจ้างหญิงรับใช้เฉพาะกิจด้วย

นายหญิงริกะน่าจะอยู่ในวัยประมาณห้าสิบ สารวัตรโอโซคาวะบอกว่า เก็นจิโรสามีของเธอถูกสังหารเมื่อ ค.ศ. 1932 ตอนนั้นเขามีอายุ 28 ปี สมมติว่าสามีมารยาตุนี้อยู่ห่างกัน 3 ปี ในปีนี้หรือ ค.ศ. 1955 ริกะควรมีอายุนับตามปีเกิด⁷ 48 ปี

เท่าที่เห็นจากภายนอก ริกะออกจะแก่เกินวัย ดูอย่างไรก็ไม่ต่ำกว่า 50 ปี แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอเดินเหินงกๆ เงินๆ แบบคนชรา เพราะแม่เธอ

⁵ สถานที่ท่องเที่ยวและสถานที่พักตากอากาศที่มีชื่อเสียงของจังหวัดคานางาวะ

⁶ บริเวณตะวันออกของจังหวัดชิสุโอกะ

⁷ วิธีนับอายุโดยให้เด็กเกิดมามีอายุ 1 ปีเลย และเพิ่มขึ้น 1 ปีทุกครั้งที่ขึ้นปีใหม่ โดยไม่รอให้ครบรอบวันเกิด

จะมีหุ่นผมบาง ทว่าร่างสูงนั้นให้ความรู้สึกขมแข็งทีเดียว

เพราะตอนนี้ในช่วงหน้าร้อน ปกติริกะจึงใส่ชุดวันพีชตัดเย็บแบบง่าย ๆ ทว่าดูเรียบร้อย และรวบผมเผ้าขึ้นไปเสมอ มิหนำซ้ำเธอยังระงับกิริยามารยาทถึงขนาดเวลาแะมาเยี่ยมเยียนคินดะอิจิที่ห้องพักก็ต้องเปลี่ยนมาสวมชุดกิโมโนทุกครั้งไป ริกะเป็นหญิงผิวเรียบเนียน ใบหน้ารูปไข่ บ่งบอกว่าในอดีตคงสวยไฉ่ย่อย ความงามสง่าของเธอเป็นแบบผู้หญิงเกี้ยวโตมากกว่าผู้หญิงในภาคตะวันตก

อย่างไรก็ตาม เนื่องจากเธอได้เผชิญโศกนาฏกรรมใหญ่หลวงเมื่อครั้งยังสาว ริกะจึงเป็นคนพูดน้อยและแฝงด้วยเงาหมองหม่นอย่างบอกไม่ถูก นี่คงเป็นสาเหตุให้เธอดูแก่กว่าวัย ทว่าท่าทีครุ่นคิดอย่างลึกซึ้งไม่ว่าจะทำอะไร ประกอบกับความจริงจังในการช่วยประสานงานเรื่องต่างๆ กลับให้ความรู้สึกดีกว่าคนที่เอาแต่พูดโดยปราศจากความน่าเชื่อถือ

คานาโอะลูกชายของริกะมีอายุนับตามปีเกิดได้ 26 ปี ช่วงที่ชายหนุ่มไปเรียนหนังสือในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นตามระบบเก่าของเมืองใกล้เคียง ระบบการศึกษาได้ถูกเปลี่ยนมาเป็นแบบหกสามสาม สมัยนั้นเด็กๆ ในหมู่บ้านซาวานาแถวนั้นมักเรียนกันถึงแค่ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของระบบใหม่ เพราะแม้จะมีคนเรียนชั้นมัธยมต้นแบบเก่าอยู่ แต่เมื่อเปลี่ยนระบบการศึกษา ทำให้ต้องมาเรียนระดับมัธยมศึกษาทั้งตอนต้นและตอนปลายรวมทั้งสิ้นถึงหกปี^๑ ส่วนใหญ่เลยพากันเรียนต่อไม่ไหว ทว่าริกะกลับส่งลูกชายให้เรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

คินดะอิจิสนใจชายหนุ่มชื่อคานาโอะผู้นี้มาก

เขารูปร่างสูงใหญ่และมีส่วนสูงถึง 173 เซนติเมตร หุ่นลำลั่นสมเป็นนักกีฬาเบสบอลตำแหน่งตัวขว้างในสมัยมัธยมปลาย ผิวของเขาเรียบเนียนเหมือนมารดา เครื่องหน้าได้รูปชัดเจนทำให้ดูหน้าตาดีไม่น้อย นอกจากช่วยกิจการที่บ้านแล้ว คานาโอะยังแบ่งเวลาไปทำนาและไร่รอบนบนภูเขาลังบ้าน

^๑โรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นตามระบบการศึกษาแบบเก่ามีหลักสูตร 4 ปี แต่เนื้อหาใกล้เคียงกับระบบใหม่ ซึ่งแบ่งออกเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายอย่างละ 3 ปี รวมเป็น 6 ปี (ระบบหกสามสาม)

ใบหน้าเกรียมแดดแต่พองามจากการใช้แรงงานดูสุขภาพดีและพึงพอใจ เวลาอยู่ในโรงงุ่นคานาโอะมักร้องเพลงตามสมัยนิยมอย่างอารมณ์ดี น้ำเสียงของเขาทั้งอ่อนหวานและนุ่มนวลน่าฟังทีเดียว

ตอนนี้คานาโอะคงเปรียบเสมือนโรเมโอของหมู่บ้าน ริกะผู้เป็นมารดาจึงดูเหนื่อยใจไม่น้อยที่มีสาว ๆ มาขอแว่ลูกชายเนื้อหอมของเธอ

ด้วยความที่ดาราตั้งอย่างโอโธระ ยูคาริ เป็นคนของหมู่บ้านโอนิโอะเบะ ดูเหมือนหนุ่มสาวทั้งในหมู่บ้านและบริเวณใกล้เคียงจึงชื่นชอบเพลงแจซและเพลงฮิตกันมาก คินดะอิจิได้ยืนยันว่าขณะนี้กลุ่มเยาวชนของหมู่บ้านมักเอาเวลามาหาหรือเกี่ยวกับการจัดประกวดร้องเพลงในช่วงเทศกาลโอบง ซึ่งท้องถิ่นนี้จะทำพิธีล่าช้ากว่าโตเกียวหนึ่งเดือน พวกเขาวางแผนจัดงานใหญ่โดยจะเชิญโอโธระ ยูคาริ มาร่วมด้วย ทว่าตอนนี้ดาราสาวยังมาไม่ถึง

ซาโตโกะน้องสาวของคานาโอะเกิดใน ค.ศ. 1933 หรือถัดจากปีที่พ่อของเธอถูกสังหาร จึงน่าจะมียุ่ยนับตามปีเกิดได้ 23 ปี แต่จนบัดนี้คินดะอิจียังไม่เคยพบหน้าหญิงสาวเลยแม้แต่ครั้งเดียว ลึกเข้าไปด้านในปีกหนึ่งของเรือนชั้นเดียวที่ครอบครัวย้ายของบ่อน้ำร้อนคาเมะอาศัยอยู่ เป็นที่ตั้งของโรงดินเก็บของซึ่งเชื่อมกับเรือนชั้นเดียวด้วยทางเดิน ดูเหมือนซาโตโกะมักเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในโรงดินดังกล่าว

ขากลับจากเดินเล่นในเย็นวันหนึ่ง คินดะอิจิ โคลงเกะ ไม่ได้เข้าทางประตูหน้า แต่แอบเข้ามาทางประตูรั้วไม้ด้านหลัง แวบหนึ่งเขาสังเกตเห็นหลังของหญิงสาวในสวนซึ่งกระโจนพรวดหนีเข้าไปในโรงดิน คินดะอิจิถึงกับกลืนน้ำลายดังเอือกโดยไม่รู้ตัว

เวลาการสนทนาพาตึงไปถึงสาวน้อยคนดังกล่าว สาววัตรอิโซคาเวะจะทำหน้าบู๋และสงวนปากคำทุกครั้ง ทว่าดูจากการที่เธอพยายามหลบหลีกสายตาผู้คนขนาดนั้น คงมีเหตุผลไม่ธรรมดาเป็นแน่ คินดะอิจิลองใช้จินตนาการคาดเดาผลกระทบต่างๆ ที่อาจเกิดกับเด็กในท้องถิ่นเนื่องจากโคกนาฏกรรมน่าสะพรึงกลัวที่เกิดขึ้น

ในคืนนั้นคินดะอิจิลองเลียบเคียงถามเรื่องดังกล่าวกับมิกิสาวใช้ผู้มาคอยบริการอาหารเย็น